

Co oči nevidí

a jiné povídky
jakub bouda

Jakub Bouda

Co oči nevidí...

TISKÁRNA **K&B**

www.tiskarnakb.cz

2009

© Jakub Bouda, 2009

© TISKÁRNA K&B, 2009

ISBN 978-80-254-4791-8

Co oči nevidí

Byli jsme vrhnuti do toho světa.

Nejprve otcem, následně matkou.

Každý z nás je vítězem.

Bohužel se nás nikdo neobtěžoval informovat, že šlo pouze o rozběh.

A tak běžíme o život znovu. Paradoxně se nikomu nechce doběhnout do cílové rovinky a přetrhnout pásku, aby viděl nadšené ovace fanoušků.

Je spousta věcí, které nevidíme na první pohled.

A spousta těch, které vidět nechceme.

Ale i tak Vám přeji hodně štěstí.

Věnováno Jendovi, vítězi ostravského rozběhu.

Co oči nevidí

Láskyplně jí koukal do očí. Chvilé romantiky kazil snad jen fakt, že její oči spočívaly v jeho dlani. Neměly už tu správnou jiskru, tak je opláchl destilovanou vodou a uložil do sklenice s gelem. Ta připomínala svým obsahem nakládané cibulky. Trílitrové.

Pak se vrátil k tělu. Přes hlavu si natáhl gumovou zástěru a nasadil si ještě jedny rukavice. Nový, nedávno zakoupený elektrický nůž tiše vrčel a prokousával se měkkou tkání. Nebyl to zrovna nejlepší model, ale potřeboval přesně tenhle typ. Ruce oddělil v loktech a chystal se na kolena. U druhého se mu nůž zasekl do kloubu. Snažil se ho vyrvat ven, ale nešlo to. Přepnul na maximální výkon. Jak zabral, vypadl mu nůž z ruky na zem. Tam sebou škubal jako chcípající had. Chvilku mu trvalo, než mu došlo, že bude jednodušší nůž před zvednutím vytáhnout ze zásuvky. Styděl se, jak je hloupý. Nahromaděný vztek si vybil na torzu těla. Když se uklidnil, byly okolní igelity v nachové barvě.

Odstranil veškeré maso z kostí a nakrmil mlýnek. Kostí naházel do sudu s octem. Ty rozemele později, až změknou. Zatím namleté maso a vnitřnosti nasáčkoval. Později ho zase po troškách spláchne. O zbytek se postará fauna z kanalizace.

Ztrhal igelity a naházel je do kotle. Koukal do plamenů, jak krásně syčí. Nakonec přiřivil nenasytné plameny i zakrvavenou zástěrou a rukavicemi. Poslední stopy krve zahнала wapka do kanálku. Sbalil tašku a položil ji do kufru auta.

Na policejní stanici vládl chaos. Dozorčí se snažil před vstupem do budovy udržet novináře, kteří pásli po dalších podrobnostech. Nicméně, ti rychlejší z nich už sklízeli své ovoce několik hodin. Náčelník smutně pokuřoval z fajfky

a znovu a znovu se díval na ranní výtisk. Fotografie hlavy na titulní straně mu vracela prázdný pohled.

„Vlasák a Pačes. Máte se hlásit u starýho. Hned. A vypadá děsně nenaloženě.“

O chvílku později již do šéfovy kanceláře vstupovala dvojice holohlavých detektivů.

„Kde jste! Sháním se po vás už půl hodiny.“

„Byli jsme na snídani,“ řekl Pačes.

„No tak to jste mě uklidnili. Já myslel, že jste byli u holiče.“

„Nebude to tak špatný, když má ještě náladu na srandičky,“ pomyslel si Vlasák.

„Pánové se cpou někde koblihama a my tu zatím máme další hlavu.“

„Kde byla tentokrát?“ zeptal se Vlasák.

„Nechal ji v nádražní hale. A ty hyeny novinářský tam zase byly rychleji než naši.“

„No vono to bude tím šéfe, že my za takovýhle oznámení nedáváme odměnu.“

„No já vám řeknu tolik mládenci. Tohle je už šestej případ. Vy máte štěstí, že nejsme v Americe. Tam by nás už dávno nakopli a převzala by to FBI. Takže abych vás trochu motivoval, chtěl sem vám oznámit, že jestli to do tejdne nevyřešíte, nebudeme mluvit vůbec vo žádnéjch odměnách. A co víc, volal mi ředitelskej. A budou padat hlavy.“

„Jako by se stalo,“ pomyslel si Pačes.

„Ty vole Jirko, to si dělá prdel ne? Děláme na tom půl roku a von řekne do tejdne vyřešit. Já už čtyři měsíce skoro nespím.“

„No to víš, starej. To má z tý televize. Samá legrace. Von je takovej fórzní detektiv.“

„Ale v něčem má pravdu. Šest mladejch holek za šest měsíců, to je hukot. Po městě nám pobíhá masovej vrah.“

„Sériovej.“

„Co?“

„Pam sériovej. Masovej je, když zabije víc lidí na jednom místě.“

„Aha. No to je jedno. Je to magor. By mě zajímalo, jak ho máme chytit.“

„No budem to muset podrobněj rozebrat. Nebudeme přece čekat, až udělá nějakou evidentní chybu.“

„Jasně, ale kde chceš začít?“

„Podle statistik je průměrný věk sériového vraha při první vraždě 27 let.“

„Podle statistik. S tím běž do prdele. Podle statistik měla letos Sparta vyhrát titul.“

„A?“

„No zlatý voči, hošane.“

„Vidiš, další věc. Sbírá oční bulvy. Všechny nalezené hlavy byly s vyloupnutýma očima.“

„Co s tím jako kurva dělá? Nějakej vykulenej náhrdelník?“

„To netuším. Ale je to stopa.“

„To je stopa jak stehno. Podle toho tvýho profilu bych to moh bejt klidně i já.“

„Promiň, ale nemoh. Sérioví vrazi se obvykle pyšní vysokou inteligencí.“

„Di se vycpat.“

Pačes s Vlasákem procházeli kolem domů ve staré zástavbě. Od rozpálené dlažby se téměř neslyšně odrážely zvuky dvou párů dopadajících polobotek. Pačes vytáhl z kapsy u saka cigarety a nabídl Vlasákovi. Ten s díky odmítl. Pačes se krátce poklepal po kapsách, než našel zapalovač. Chvilku mu trvalo, než se ten korunný křáp podařilo přemluvit ke spolupráci, ale nakonec si přece jen mohl dovolit vypustit do chladnoucího

večerního vzduchu doušek nikotinu. Ulice byly tiché. A nebylo divu. Zpráva o poslední šesté oběti se šířila městem jako nákaza cholery. Kdo nemusel, nepouštěl se za tmy do ulic. Za křižovatkou ale město přece jen trochu ožilo. K detektivům se donesl zvuk harmoniky a křáplavý hlas jejího majitele.

„...nedbaje pohlavků
cumlal jí bradavku
a pak jí ke vši té hrůze,
zírajíc do očí
zuřivě utrhal
knoflíky na její blůze...
Co oči nevidí, to srdce nebolí,
tohle si má milá pamatuj...“

„Á starej Sámer zase vyvádí.“

„A jakej má pěkněj song. Řek bych, že si z nás dělá kozy už i ten nemytej pošuk.“

„Bude hůř, kamaráde. Jestli toho úchyla brzo nechytne, rozšíří si repertoár ještě o písničku o starých oslech.“

„Přiznam se ti, že jsem úplně bezradnej. Nemáme vůbec nic. Prověřili jsme těch prvních pět holek. Nemají vůbec nic společného. Neznali jedna druhou, žádná společná škola, práce, prostě nic. Ani barvu vlasů. Neexistuje žádnéj klíč.“

„Musí něco existovat. Pojď. Skočíme někam na dvě, a pak se vrátíme do kanclu a projdeme to ještě jednou. Nebo sto-krát, když to bude třeba.“

Martina Rusnáková byla mladá dáma s více než kyprou postavou. Právě počítala tržbu, když na zamčené dveře někdo zatákal klíčem. Trochu v ní hrklo, ale když zvedla hlavu, vrátil

se jí klid. Propiskou si poznamenala na papírek mezisoučet a šla otevřít.

„Ahoj Petře. Vyděsil si mě. Mám teď děsnej strach.“

„No proto jsem tady. Říkal jsem si, že bys možná chtěla doprovodit domů.“

„To seš hodnej.“

Martina dopočítala tržbu, peníze vložila do plátěného sáčku, a ten zmizel v otvoru trezoru. Petr si zatím prohlížel jeden z časopisů. Na obálce samozřejmě byla událost číslo jedna posledních týdnů.

Martina zamkla obchod a Petr jí pomohl zatáhnout roletu. Pak se vydali k Martininu domu.

„Můžeme jít přes park. Sama bych nešla, ale když mám dnes takový doprovod,“ řekla Martina a zavěsila se Petrovi pod paži.

V parku nebyla živá duše. Mihotavé světlo lamp chabě osvětlovalo pískový chodníček a několik posprejovaných laviček. A přece. Naproti nim se blížila vrávoravým během postava. Její nemá ústa se v návalu hrůzy otvírala a zavírala, ale sevřené hrdlo nebylo schopno vydat jedinou hlásku. Petr se postavil před Martinu a rozevřel pojistku na pouzdru s nožem. Když se postava přiblížila na pouhé dva metry, poznal Petr opilého harmonikáře. Pojistka cvakla zpět, a ruce jen tak tak zachytily hroučící se tělo. Když popadl roztřesený Sámer dech, dostal ze sebe jen dvě slova.

„Tam.

Hlava.“

Petr hodil Martině svůj mobil. „Volej poldy. Zůstaňte tady a počkejte na mě. Skočím se tam mrknout.“

Petr odběhl. Po dvou stech metrech zpozorněl a zpomalil. Na zemi ležela harmonika, kterou tu upustil vystrašený pobuda. Uprostřed cesty byla zapíchnutá silná větev,

zakončená děsivou dekorací. Petrovi se zvedl žaludek, ale překonal to. Snažil se proniknout očima skrz stíny, které házelo světlo lamp, ale nikoho neviděl.

„Co by tu taky dělal.“ Napadlo Petra. „Už je dávno pryč.“ Ještě jednou se pro jistotu rozhlédl a sáhl po noži. Nebyl tam.

„Musel jsem blbě zapnout tu přezku. Určitě mi vypadl, jak jsem běžel. Z myšlenek ho vytrhl zvuk policejní sirény. Vzpomněl si na Martinu. Vyběhl zpátky. Na cestě málem zakopl o ležícího Sámera. Z hlavy mu tekla krev a jen vleže sténal.

„Kde je Martina?“ řval Petr a trásl otřeseným harmonikářem. „Tak kde je?“

Vstal a rozhlížel se kolem. „Martino. Martinoooo!“ Nic. Žádná odpověď. Po Martině ani vidu ani slechu. Jen na zemi ležel Petrův mobil. O kus dál i vystřelovací nůž. „Doprdele. Martinooooo!“

„Takže nám to povězte ještě jednou, pane Navrátilé,“ obrátil se na Petra poručík Vlasák. Petr zvedl hlavu z dlaní a unaveně s ní potřásl.

„Příběh k nám ten špindíra. Blekotal něco o hlavě. Sou toho plný noviny, proto sem taky Martinu doprovázel. Nechal jsem je tam, že se skočím mrknout, jestli si nevymejší. Namazanej byl pěkně. Ale nekecal. Asi dvě stě metrů od místa, kde k nám doběhl, stál ten šílenej totem. Martina musela volat k vám, dal jsem jí svůj telefon. Když jsem slyšel houkačky, běžel jsem zpátky, ale to už tam ležel jen ten dědek s rozbitou hlavou. Můžete se ho zeptat.“

„To můžeme. Jenže nám asi nic neřekne a pochybuju, že umí psát.“

Petr oblažil druhého poručíka nechápavým pohledem.

„Volali z nemocnice,“ řekl Pačes.

„Má vyříznutej jazyk. Né že by mi chyběl ten jeho zpěv, ale dostat z něj výpověď teď bude o něco těžší.“

„Jak to mohl proboha stihnout? Nebyl jsem pryč ani 3 minuty.“

„A to je právě ta věc,“ řekl Pačes, „o které si s vámi musíme pořádně promluvit. Tohle je vaše, že ano?“

Petr vrhl vyděšený pohled na zakrvácený nůž v igelitu.

„Ale já jsem nic neudělal.“ Vzdechl Petr.

„To zjistíme pane Navrátilu velice rychle. A řeknu vám na rovinu, nevypadá to s váma moc dobře. Tu vaší Martinu nikdo neviděl, až na toho somráka. A jak sem řek, moc sdílnej teď nebude. Takže nám ještě nadiktujte jméno a bydliště vaší, řekneme domnělé přítelkyně, a my si to pro jistotu ověříme. A mezitím přijměte, prosím, pozvání na čaj v našem útulném pokoji pro hosty.“

„Jestli to dobře chápu, jsem obviněn?“ zeptal se Petr.

„Prozatím pouze zadržen,“ odvětil Pačes. „Na dobu nezbytně nutnou ke zjištění okolností a zajištění stop. Pokud jste v tom nevinně, můžete jít za pár hodin domů. Pokud ne, bude krok k vašemu obvinění velice rychlý. Na to můžete dát krk.“

Martinu probudila ostrá bolest v hlavě. Na jazyku měla sladkou pachut' a ostrá vůně octa jí vháněla do úst sliny. Zvedl se jí žaludek. Omamný prostředek v kombinaci s otřesem mozku poslal obsah žaludku do ústní dutiny. Šťávy ovšem narazily na překážku v podobě lepící pásky a putovaly zpět. Celý proces se opakoval a Martina se začala dusit. Panicky sebou házela ve snaze se zvednout, ale příkurtované končetiny jí to znemožňovaly. Když už ji opouštěly síly a upadala do mdlob, někdo jí pásku sundal. Pak slyšela z dálky hlas.

„Ještě ne. Ještě není tvůj čas.“

Pačese vytrhl ze spaní telefon. Unaveně zvedl hlavu, setřel si z tváře slinu a zvedl sluchátko. Druhou rukou se snažil vyleštit mastnou skvrnu na skleněné desce stolu.

„Pačes, slyším.“

„To sem já,“ ozval se na druhém konci Vlasák. „Tak ten mladej je z toho, zdá se, venku. Ta holka Rusnáková nedorazila domů. A z laborky volali, že na noži jsou sice jen jeho otisky, ale překrytý nějakou srágorou. Jak udělej rozbor, řeknou nám, co to je.“

„Tak to sme v pěkný kaši. Víš co to znamená?“

„Vim. Sedm hlav a další na cestě. Du je ještě do laborky popohnat. Tohle by mohlo bejt něco, čeho se dá chytit. Třeba to ještě stihnem.“

Pačes zavěsil a vztekle nakopnul skartovačku. Proužky papírů zasypaly podlahu. „Až toho hajzla chytím, nebude žádný soud třeba. Vyléčím ho jeho medicínou a nacpu mu jeho vlastní voči do prdele. Sakra!“

„Zdravím všechny posluchače u přijímačů. Pomalu nám končí noční šou Romana Kýni, což je má skromná maličkost. S potěšením musím konstatovat, že za poslední týdny nám roste počet posluchačů a čím dál víc vás i volá sem k nám, do rádia Sever. Zlé jazyky sice tvrdí, že je to vinou brutálních událostí posledních dnů, a většina z vás se bojí vystrčit rypáček ze dveří, ale já si myslím, že to je hlavně proto, co vám hrajem. A abych nezdržoval, máme tady pro vás na závěr jednu vymazlenou věc na přání a jsou to ... ano, jsou to *Ovečky a ostatní* a jejich zbrusu nový song *Sergej* z posledního alba *Prý Madonna*. Takže já se loučím a po písničce už na vás čeká můj kolega Martin Sedláček.“